

Afdrijven

SHEILA SITALISING

Gisteren beleefden we weer een prachtmomentje in de Europese cursus 'Hoe frame ik de toestand zodanig dat iedereen gelooft dat ons noorderlingen geen blaam treft en dat de sloebers onder de knoflookgrens idioten zijn?' De instructrice was ditmaal Neelie Kroes, die bij de Europese Commissie eigenlijk iets gewichtigs met de digitale snelweg doet, maar nu haar ideeën over de eurocrisis met ons deelde. Ze haakte haar felgelakte nagels om een mok thee en legde aan de Volkskrant uit dat de Grieken er een potje van maken.

Maar och, zei ze erbij, de euro kan best zonder de Grieken. Losgooien en afduwen levert geen centje pijn op.

Voor ons dan, hè. Over wat het betekent voor de Grieken, die terecht aarzelen bij de absurde strafmaatregelen die ze

door de strot worden gedouwd, had ze het niet. Misschien dacht ze: ze eten daar toch al uit vuilnisbakken, daar kan wel wat narigheid bij.

Dit is het frame dat al heel lang dienst doet: je hebt nette Noord-Europese landen en je hebt potverterende zuiderlingen die zich diep in de schulden hebben gestoken. In onze goedertierenheid zijn we ze gaan helpen, en nu weigeren ze sodeju te doen wat goed voor ze is.

Dat het begonnen is met structurele verschillen - in het Zuiden waren ze minder concurrerend, ze liepen achter met moderniseren - hoor je minder vaak. Noordelijke banken zijn massaal en met smaak ons spaargeld gaan uitlenen aan Zuid-Europeanen, zonder goed na te gaan wat ermee gebeurde. Jarenlang hebben wij hier prima gegeten van de door schulden gevoede overconsumptie daar. En nu het spel uit is, willen we ons geld terug.

We hebben banken overeind gehouden die okseldiep in Griekse schulden zitten. Daar hoeven niet de aandeelhouders voor te bloeden, maar een heel volk - dat zijn kinderen niet meer fatsoenlijk voeden kan.

De reddingsboeien zijn nu ook zodanig gepositioneerd dat we Griekenland inderdaad zachtjes kunnen lozen.

Ondertussen blijven Berlijn en Brussel het bezuinigingssprookje verkopen, waar iedereen aan moet meedoen. Of nou ja, iedereen. Dat alle eurolanden gelijk zijn, maar sommige landen gelijk zijn dan andere, ondervond Wouter Bos jaren geleden al, als minister van Financiën, zo onthulde hij vorige week in een fijne toespraak. Bos verhaalde van een vergadering met Europese collega-ministers. Ze waren het eens dat een land, 'grofweg gelegen tussen België en Spanje', de regels van het oude stabiliteitspact had overtreden. Mooi, zei Bos, straf dus. Nee gekkie, zei de rest, als we dat doen, is het einde Europa.

Het verhaal maakt nieuwsgierig naar hoe 'automatisch' de 'keiharde' sancties in het nieuwe europact zullen blijken te zijn als een land, grofweg gelegen tussen Nederland en Polen, de regels overtreedt.

In dezelfde speech vroeg Bos om compassie met zij die de euro-ellende trachten op te lossen. 'Vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen. Maar ze doen hun best.'

Volgens mij weten ze drommels goed wat ze doen. Ze hebben de banken uit de wind gehouden, ze hebben het bezuinigingssprookje geschreven en de illusie gecreëerd dat zo het

vertrouwen van 'de
markten' als bij toverslag
terug zal keren, ze hebben
driftig hun straatje schoon
geveegd met vrome
praatjes over bokkige
Grieken die het verdienen te
worden afgezonken.

Ik zou niet overdreven
vergevingsgezind zijn.